

Вони носили міліцейські п

На початку кар'єри військового журналіста один зі старших колег зробив мені слушне зауваження: «Ніколи не пиши такого: „Колишні однополчанни...”. Колишніх однополчан не буває».

Не буває й колишніх колег. Згадується про це, коли в повідомленнях про «непоправні втрати» українських силових структур у районі антитерористичної операції бачиш імена людей, які раніше носили міліцейські погони...

На труну поклали два берети...

На його труну, вкриту Державним прапором України, бойові побратими поряд із хлібною поклали два берети – блакитний «десантний» і малиновий, з емблемою колишнього спецпідрозділу міліції «Беркут». 32-річний житель селища Чорний Острів, що на Хмельниччині, сержант Олександр Валерійович Пасічник цілком заслужив на таку честь...

Він пройшов строкову в елітній частині Збройних сил – Окремому полку Президента України, згодом став до лав «Беркута», звільнившись кілька років тому. Рідні пригадують, як Олександр, батько двох дітей, яких він безмежно любив, місця собі не знаходив, коли почалась АТО, – і, нарешті, пішов добро-

вольцем до лав 8-го полку спеціального призначення Головного управління розвідки Міноборони. «Він рвався туди, – згадує дід героя Володимир Волинський. – Я бачив у його очах приреченість... Сашко відчував, що вже не повернеться, але така його доля. Казав перед від'їздом: „Хай діти знають, що батько їхній був героєм”...».

Того дня, 25 серпня, був не його бій. Сталося так, що молодший за віком військово-службовець зчинив істеріку, якій поклав край сержант Пасічник коротким: «Я піду...». Тож Олександр замість товариша сів на броню бойової машини, що прикривала розвідувальну групу, яка висувалась у район Саур-могили. Бойове за-

вдання було успішно виконане, але бронемашина потрапила під ворожий артилерійський вогонь, і «град» осколків обірвав життя Олександра, так понівечивши тіло, що на нього потім не наважилася глянути рідна мати. «Хай я пам'ятатиму його таким, яким він поїхав із дому», – сказала Антоніна Володимирівна, яка виплакала всі сльози ще поки її сина везли через пів-України.

У рідному Чорному Острові разом із родиною й однополчанами відважного воїна проводили в останню путь сотні його земляків – і вперше на кладовищі, окрім молитов, траурних мелодій і триразового салюту, лунало багатоголосе: «Героям слава!»...

Полеглого бійця батальйону НГУ «Донбас», 52-річного солдата резерву Володимира Ложешнікова проводили в останню путь жителі Черкас – міста, яке стало другою батьківщиною для нього, росіянина за національністю, уродженця російського міста Воркути.

Після проходження строкової військової служби в Радянській Армії Володимир Іванович із відзнакою закінчив Талліннську спеціальну середню школу міліції МВС. Переїхавши до Черкас 1990-го, протягом 20 років працював у місцевій міліції, 1997 р. закінчив Національну юридичну академію імені Ярослава Мудрого, пішов на пенсію з посади заступника начальника відділення карного

«Свою Батьк

6 вересня, на другий день після оголошення українською стороною режиму припинення вогню в районі АТО, внаслідок жорстокого мінометного обстрілу в селі Теплому Станично-Луганського району обірвалося життя помічника гранатометника 13-го батальйону територіальної оборони «Чернігів-1» Збройних сил України солдата Володимира Близнюка. Під час його поховання в скорботній процесії несли портрет, на якому Володимир був у формі внутрішніх військ МВС.

У нього, білоруса за національністю й українського патріота за переконаннями, попереду було ціле життя – 28 серпня йому

ОГОНИ...

«Головне в житті – бути відкритим...»

розшуку Соснівського райвідділу внутрішніх справ. Перебуваючи на заслуженому відпочинку, виховував сина й доньку, займався підприємництвом і водночас був відомим у місті громадським активістом – опікувався діяльністю місцевого формування з охорони громадського порядку.

У травні поточного року балотувався як кандидат у депутати Черкаської міської ради. У зверненні до виборців він писав: «Головним у житті вважаю бути відкритим, бути вірним своєму слову й щоб не було соромно за свої вчинки. Навчити дитину переходити дорогу на зелене світло можна лише в тому випадку, коли сам так робиш. Керують етичним правилом – стався до людей так, як хочеш, щоб ставилися до тебе. Як житель Черкас, хочу, щоб наше місто розвивалося не на словах, а у справах людей, які відповідають за роботу на своїх ділянках. Вулиці повинні бути чисті, освітлені, двори – доглянуті. Підприємцям треба розвивати економіку, а не боятися за свій бізнес. Правоохоронні органи мають охороняти Закон і порядок...».

«Він завжди був позитивною людиною. Якщо Володя казав, що допоможе, то допомагав завжди, – згадує друг загиблого, актор місцевого театру Олександр Гуменний. – Ми познайомилися під час виборів, на які йшли однією командою, і цього невеликого проміжку часу мені було достатньо, щоб углядіти щирість його душі, відкритість серця, життєлюбство, простоту й невимушеність у спілкуванні й багато інших чудових якостей мого нового товариша...».

Так і не ставши депутатом, наприкінці травня Володимир Ложешніков поповнив лави добровольців-резервістів НГУ й у званні солдата резерву обійняв посаду старшого оператора протитанкового взводу батальйону «Донбас». Під час боїв за Іловайськ 18 серпня він дістав поранення в стегно, але не залишив підрозділ і продовжував боротися. Вдруге його поранило у «вогняному коридорі», крізь який батальйон пробивався з оточення, – Володимир Іванович опинився в полоні російських воєнків у селищі Кутейниковому. Серце героя зупинилося в останній день літа...

Без батька лишилися три доньки...

У церемонії громадянської панахиди за полеглим бійцем резервного батальйону спецпризначення Національної гвардії України «Донбас», що відбулася 10 вересня на центральній площі міста Біла Церква на Київщині, брало участь чимало працівників міліції. Адже 44-річний уродженець Черкащини, син військовослужбовця та вчительки Віталій Коломієць після служби у Збройних силах чотири роки свого життя присвятив роботі в місцевому райвідділі внутрішніх справ, звільнившись 1994 року.

Щоб забезпечувати родину (він виховував трьох доньок, наймолодшій з яких лише 10 років), Віталій Валерійович став приватним підприєм-

цем – водієм маршрутного таксі. Він приділяв багато часу громадській діяльності, був активістом однієї з політичних партій, брав участь у подіях Революції Гідності. Змалку знаючи, що таке патріотизм і відданість Батьківщині, він у скрутний для України час став на її захист, у травні 2014-го обійнявши посаду старшого стрільця – кулеметника батальйону «Донбас».

29 серпня солдат резерву Коломієць розділив долю багатьох бойових побратимів, полеглих під час спроби виходу з Іловайська, оточеного сепаратистами й регулярними військами Російської Федерації... Серед квітів, які лягли на його могилу, був і вінок від працівників міліції Білої Церкви.

Кіівщину віддавати не буду...»

виповнилося лише 26 років. Закінчивши Чернігівський колегіум № 11 і музичну школу, Володя відслужив строкову в харківській військовій частині ВВ. Працював бригадиром у приватній фірмі, водночас здобував фах юриста, заочно навчаючись на випускному курсі чернігівської філії Московського державного відкритого університету – Українсько-Російського інституту. У квітні 2014 року вони разом із батьком, підполковником у відставці Володимиром Олександровичем Близнюком, пішли до військкомату й зголосилися стати на захист Вітчизни. Батька не прийняли на службу за віком, мобілізували Володимира-молодшого.

– Він сам так вирішив – коли росіяни Крим захопили, не міг заспокоїтися: «Як це так – забрати? Яке вони мають право?». Кинув усе, сказав: «Хочу захищати Україну. Я тут народився і свою Батьківщину віддавати не буду. Крим забрали – а більше не віддам...» – розповіла місцевим журналістам мати полеглого воїна Олена Володимирівна. – Я пішла працювати в місцеву організацію Червоного Хреста, збирала пожертви для біженців. Гадала, що благодать Божа буде на моїй дитині... Кожні десять днів посилювалися телефонні дзвінки. Востаннє ми спілкувалися телефоном першого вересня – я відправила йому разом із «гумані-

таркою» виклик на останню сесію, він же диплом у грудні мав одержати. Сказав: «Мамо, я листа отримав, але не можу зараз розмовляти...». А ще казав: «Мамо, якби ти знала, що таке „Град“»...

Він разом із двома товаришами перебував на чергуванні в якійсь будівлі, коли їх обстріляли. Одного з хлопців контузило, другого – поранило, а Володі відірвало руку, осколки влучили в груди й голову. Ще й будівля обвалилася, його притиснуло. Поки приїхала «швидка», він помер від втрати крові.

Крім батьків, удома Володимира Близнюка не дочекався його дев'ятирічний братик Олексій.

Підготував
Сергій КОВАЛЕНКО, «Моменти»